

ли. Като се събуди и се видѣ само, момченцето взе свѣщъта и отиде до самия изходъ. Когато затворникътъ се възви при звука на гласа му, детето още стоеше до вратата на тунела съ запалената свѣщъ въ ржка. Какво мѣничко сжщество изглеждаше то всрѣдъ тия грамадни планини и скали! Чудна свѣтла усмивка освѣтяваше лицето на невинното човѣче, което се яви предъ погледа на затворника.

„Намѣрихъ приятеля си — каза детенцето, съ мжка отивайки къмъ сплтника си — Никъ не избѣга и не остави малкия Били!“

Бѣглецътъ не се спустна да го присрещне. Били се спъна, щѣше да падне, но успѣ да се залови здраво за крака му.

„Проклето момченце“, — измърмори мжжътъ, но повдигна малкия си сплтникъ, взе го на ржце; а Били едва го не задуши отъ прегръщане и милувки.

И пакъ въ мрачната душа на тоя човѣкъ трепна нѣкакво непознато му дотогава чувство. Той реши да престои тукъ единъ день съ надежда, че бурята ще утихне. И трѣгна да разравя още веднажъ развалинитѣ на колибата, дано намѣри храна, като настани Били при запаления ново огънь. Снѣгътъ го биеше по лицето, но той най-усърдно разравяше мѣстото, дето бѣше намѣрилъ храната; намѣри само още една счупена тенджерка, смазана оловена чаша и малка купчинка фасулъ, по-чистъ отъ предишния. Събра го грижливо. Въ счупената тенджерка тури снѣгъ, за да получи вода, после тури малко отъ фасула да се свари. Следъ малко и двамата съ Били ядѣха вече приготвената закуска.